

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, γρυσῶν κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐτοῦστον Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου:
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρυσῶν 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ Γεράρδος παρήλθε καὶ αὐτὴ ἀκόμῃ παρετήρει. (Κεφάλαιον ΚΘ')

ΑΥΤΟΨΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Τὴν ἐγλύτωσα! εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ μὲ ἥθος ὑπουργὸν καὶ ἡπιον.

— Τὸ εἰξευρα καὶ τὸ ἐπερίμενα, ἀπῆν-
τησεν ὁ Λουδοά, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ ἔ-
λαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ.

— Πῶς, Ἐξοχώτατε! εἰξέυρετε ὅλα
μου τὰ συμβάντα; ἠρώτησεν ὁ ξιφομά-
χος χωρὶς ποσῶς νὰ τὸ πιστεύῃ.

— Εἰξεύρω πᾶν ὅ,τι θέλω νὰ μάθω,
ἀπῆντησεν ὁ ὑπουργὸς μὲ ὕφος τραχὺ καὶ
ἐπιτακτικόν. Ἰατρεύθης;

— Ὅχι ἀκόμῃ ἐντελῶς.

— Τέλος πάντων στέκεσαι εἰς τὰ πό-
διά σου;

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

— Καὶ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα;

— Ὁ Λαγκομπέρζ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν

μετὰ μειδιάματος ἐκφράζοντος προκατα-
βολικὰς εὐχριστίας.

— Θὰ λάβῃς μολοντί, δὲν τὰ ἐκέρ-
δησες.

— Ὁ Λαγκομπέρζ ἔλαβε τότε στάσιν
θριαμβευτικὴν.

— Ἡ Ἐξοχότης σας ἀπατάται, εἶπεν·
μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἀντὶ νὰ τὰ
κερδήσω μὲ ἐνὶ ξιφισμῶν, τὰ ἐκέρδησα μὲ
δύο.

— Πῶς εἶπες; ἠρώτησεν ὁ Λουδοά
ἐκθαμβος· δὲν καταλαμβάνω τί λέγεις.

— 'Η τύχη με ἀδίκησε τὴν μίαν φο-
ράν, Ἐξοχώτατε.

— 'Η τύχη δὲν ἐπεμβαίνει· σὲ ἀδίκη-
σε τὸ χέρι σου, φίλτατέ μου.

— Ἔστω· ἀλλὰ τὸ χέρι μου ἱκανο-
ποιήθη. Ἐπιστρέφω εἰς τὴν Ἐξοχώτητά
σας τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον εἶμαι ἀνάξιος νὰ
φέρω, ἂν καὶ ἐπανόρθωσα τὴν προσβολήν,
τὴν ὁποίαν ἔπαθεν.

— Ἐλπίζω πῶς θὰ θελήσῃς νὰ ἐξηγη-
θῇς ἐπὶ τέλους.

— Δὲν ἐννοεῖς ἡ Ἐξοχώτης σας ὅτι ἀ-
νεῦρον τὸν Βελαίρ;

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου Δε-
βῶτ, ἐνὸς ἀνθρώπου εὐτυχήσαντος χάρις
εἰς Ὑμᾶς, ὅστις ἠγόρασε πρὸ ὀλίγου ἐνα-
λαμπρὸν πύργον καὶ ἔγεινεν ἑκατομμυρι-
οῦχος εἰς ὀλίγον διάστημα... Ἀ! πόσον
καλὰ ἐπληρώθη ἐκεῖνος διὰ τὴν τιμὴν
τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ ὑπηρετῇ τὴν Ἐξοχώ-
τητά σας... μαζί μ' ἐμέ!

— Ὁ Λουβοᾶ ἐφάνη δυσανασχετῶν.

— Λοιπὸν, ὁ Βελαίρ;... ἠρώτησεν.

— Τὸν ἤκουσα ὑποκάτω ἀπὸ τὰ παρά-
θυρα νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν του, τὸν ἐ-
προκάλεσα, ἐμονομαχήσαμεν καὶ τὸν ἐ-
φόνευσα!

— Τὸν ἐφόνευσες;.. τὸν ἐφόνευσες στὰ
σωστά;.. ἀνέκραξεν ὁ Λουβοᾶ παραφερό-
μενος ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Τὸν ἐφόνευσα γιὰ καλὰ, Ἐξοχώ-
τατε· τοῦ ἔδωκα δύο γερά τραῦματὰ εἰς
τὴν καρδίαν.

— Πρόσεξε, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ κυττάζων
αὐτὸν εἰρωνικῶς· ζῇ κανεὶς ἐνίοτε ἔπειτα
ἀπὸ μίαν σπαθίαν, κύριε Λαγκομπέρζ, καὶ
ζῶσα ἀπόδειξις περὶ τούτου εἶσαι σύ. Φο-
βοῦμαι μήπως αὐτὸς ὁ νεκρὸς ὀργήγορα
βρυκολακιάσῃ ὥσάν ἐσέ.

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε· ἔλαβα τὰ μέ-
τρα μου.

— Ποῖα;

— Ἀφοῦ ἐφόνευσα τὸν ἄνθρωπον, τὸν
ἐνταφίασα ὑποκάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην πέ-
τραν, ὁποῦ ἡμπορεῖ νὰ ζυγίξῃ δύο χιλιᾶ-
δας λίτρας, τὴν ὁποίαν ἔκαμα νὰ πέσῃ
ἐπάνω εἰς τὸ πτώμα του ἀπὸ ὕψος ὀκτώ
ποδῶν περίπου.

— Τότε διαφέρει, Λαγκομπέρζ· τότε ὁ
Βελαίρ εἶνε πραγματικῶς νεκρὸς· ἀλλὰ τί
θὰ εἶπῃ ὁ Δεβῶτ; Πῶς θὰ τοῦ ἐξηγήσῃς
τὸν φόνον αὐτόν, ὅστις ἔγεινεν εἰς τὴν οἰ-
κίαν του;

— Ἀπλούστατα, Ἐξοχώτατε· ὁ Βε-
λαίρ ἦτον ἐρωτευμένος μετὰ τὴν γυναῖκά του.

— Ἐνυμφεύθη λοιπὸν ὁ Δεβῶτ; καὶ
διατί νὰ μὴ μοῦ εἰποῦν τίποτε;

— Ἐνυμφεύθη μίαν νέαν ὁποῦ ἤθελε νὰ
πάρῃ ὁ Βελαίρ, ἐνθυμεῖσθε, Ἐξοχώτατε;
ἐκείνην πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Βελαίρ, ὅταν
ἦτο μακρὰν τῆς Γαλλίας, ἔστελλε τὰς τῶ-
σας ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας κατὰ διατα-
γὴν σας ἔκαμα. Λοιπὸν ὡς φίλος τοῦ Δε-
βῶτ ἐγὼ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς τιμῆς του.
Ἐβρήκα τὸν Βελαίρ νὰ τραγουδῇ γλυκὰ
ἀποκάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Βιολέτ-
τας.

— Τῆς Βιολέττας!.. πράγματι, ἐνθυ-

μοῦμαι αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἐψιθύρισε ὁ Λου-
βοᾶ. Λοιπὸν ὁ Δεβῶτ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε
καὶ θὰ σοῦ χρεωστῇ μάλιστα εὐγνωμοσύ-
νην, διότι τὸν ἐξεδίκησες.

— Ἐλπίζω, Ἐξοχώτατε.

— Καὶ ἀφοῦ ὁ κύρ Δεβῶτ εἶνε πλού-
σιος, πιστεύω ὅτι θὰ σοῦ προσδιορίσῃ
μίαν ἐτησίαν πόσodon.

— Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Λαγκομπέρζ ἐσπινθη-
ροδόλησεν ὑπὸ χαρᾶς.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε, ἂν τὸν ὑπο-
χρεώσετε Σεις!.. ὦ! νὰ ἠθέλατε νὰ τὸν
ὑποχρεώσετε!

— Εἶνε δίκαιον, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ ἀφη-
ρημένος, διότι ἀπὸ τινων στιγμῶν ἐσκέ-
πτετο τὴν ἀνεξάντητον πρὸς αὐτὸν εὐ-
μένειαν τῆς τύχης. Πρὸ ὀλίγων στιγμῶν
μόλις ἡ ιδέα περὶ τοῦ Βελαίρ ἀπησχόλει
καὶ ἐστενοχώρει αὐτὸν καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ Βε-
λαίρ ἦτο νεκρὸς.

— Πότε τὸν ἐφόνευσες; ἠρώτησε τὸν
Λαγκομπέρζ.

— Αὐτὴν τὴν νύκτα ὁποῦ ἐπέρασε,
μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου Λαθερνῆ.

— Πῶς! ὁ Λαθερνῆ ἦτο μαζί του εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ Δεβῶτ; Ἐκ ποίας συμ-
πτώσεως;

— Καὶ μαζί μετὰ τὸν κύριον Ρυβαντέλ,
μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

— Λοιπὸν ὁ Δεβῶτ ὑποβάλλει τὰς
ἐναντίον ἡμῶν μηχανορραφίας; ἠρώτησε
μετὰ ζωηρότητος ὁ ὑπουργός.

— Ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ
νὰ δικαιολογήσῃ τὸν προμηθευτὴν:

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησε μεθ' ὑποκρι-
σίας ὁ ἀρχαῖος ζηλότυπος, χαίρων, διότι
παρουσιάζετο περίστασις, καθ' ἣν ἡδύνατο
νὰ ρίψῃ ὀλίγον δηλητήριον εἰς τὸ νέκταρ
τοῦ φίλου του.

— Ἀ, ᾄ! ἐψιθύρισε ὁ Λουβοᾶ, πολὺ
καλὰ.

Καὶ ὁ Λαγκομπέρζ εἶδε συνοφρυωμένον
τὸν κύριόν του.

Ἰδοὺ τί ἐσκέπτετο ὁ Λουβοᾶ:

— Τρεῖς ἄνθρωποι μετὰ ἐστενοχώρουν· ὁ
εἰς ἐξ αὐτῶν ἀπέθανεν· ὁ ἕτερος πρόκειται
τώρα ν' ἀποθάνῃ. Διατί ὁ τρίτος νὰ μετὰ
στενοχωρῇ;

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Λαγκομπέρζ, ψυ-
χαρὰν ἀστραπὴν, ἥς ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος δὲν
ἐνόησε τὴν σημασίαν, διότι ἄλλως θ' ἀ-
πέθνησκεν ἐκ τοῦ φόβου, ἀπαλλάσσων
οὕτω τὸν Λουβοᾶ τοῦ κόπου τῆς ἐπινοίας.

ΚΕ'

ΑΡΝΙΟΝ ἈΥΣΣΩΝ

Ὁ ὑπουργὸς ἐξηκολούθησε τὸν ἄφρωνον
μονολόγον του.

— Πρέπει νὰ στείλω, ἐπέπετο, αὐ-
τὸν τὸν ἀχρεῖτον τόσον πολὺ μακρὰν, ὥστε
νὰ μὴ ἐπανεῖλθῃ ποτέ.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ χρηματοφυλα-
κίου του κύλινδρον χρυσοῦν λουδοβικεῖον,
παρετήρησε μειδιών τὸν Λαγκομπέρζ, οὗ ἡ
ὄψις ἐφαιδρύνετο.

— Λάβε, τῷ εἶπεν· αὐτὰ εἶνε διὰ τὸν
ἐνταφιασμὸν τοῦ κυρίου Βελαίρ. Τώρα ὁ-
μως ὁποῦ ἐπληρώθῃς, θὰ ἐργασθῇς· ἐτοί-

μασε τὰ παπούτσιά σου, διότι ἔχεις πολ-
λὴν ἐργασίαν.

— Κανένα ταξεῖδι; ἠρώτησεν ὁ Λαγ-
κομπέρζ μετ' ἀθυμίας.

— Αἶ, τί; δὲν σοῦ ἀρέσουν πλέον τὰ
ταξεῖδα; εἶπεν ὁ Λουβοᾶ.

— Ὅταν εἶμαι ὑγιής, μοῦ ἀρέσουν,
Ἐξοχώτατε· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶμαι·
ἡ πληγὴ μου ἀκόμη δὲν ἔκλεισεν.

— Καὶ νομίζεις ὅτι ὁ ἄγρ τῆς ἐξοχῆς
θὰ σὲ βλάψῃ;

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ με φονεύσῃ.

Ὁ Λουβοᾶ προσήλωσε τὸ διαπεραστι-
κόν του βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λαγκομπέρζ.

— Μήπως αὐτὸς ὁ βλάξ μαντεύει τὸν
σκοπὸν μου; ἐσυλλαγίσθη ὁ ὑπουργός.

— Ἰδοὺ, Ἐξοχώτατε, παρατηρήσατε
τὸ στήθος μου, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Λαγ-
κομπέρζ, καὶ ἰδέτε ἂν ψεύδωμαι.

Αἰφνιδίως ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς τὸν Λουβοᾶ.

— Εἶνε κακὴ πληγὴ, εἶπε μετὰ ζωη-
ρότητος, καὶ ἡμπορεῖ νὰ χειροτερεύσῃ ἂν
δὲν προφυλαχθῇ. Ἐχεις ἀνάγκην ἀνα-
παύσεως, καυμένη Λαγκομπέρζ.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Ἐξοχώτατε; ἐ-
ψιθύρισε ὁ μονόφθαλμος μετὰ τρόμου.

— Ἐπιθυμῶ νὰ νοσηλευθῇς ὥς νὰ ἡ-
σουν στρατάρχης τῆς Γαλλίας! ἐξηκο-
λούθησεν ὁ Λουβοᾶ κρούων τὸν κωδωνί-
σκον.

— Προσκαλέσατε τὸν ἱατρὸν μου Σε-
ρών, εἶπε πρὸς τὸν ἐμφανισθέντα ὑπασπι-
στὴν.

— Ὡ, Ἐξοχώτατε! τί καλωσύνη! ἐ-
ψιθύρισε ὁ Λαγκομπέρζ ἀμυχανῶν ἐκ
τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ὁ ἱατρὸς προσήλθεν. Ἡ μορφὴ του ἦτο
ἐκ τῶν σκακίων ἐκείνων ἐπιστήμονος φι-
λοδόξου, αἰτινες προκαλοῦσι τὴν προσο-
χὴν τοῦ φυσιολόγου καὶ ἐμπνεοῦσι τρό-
μον εἰς τὸν ἀσθενῆ.

— Σερών, εἶπεν ὁ ὑπουργός, ἡ ζωὴ
αὐτοῦ τοῦ ὑπηρετοῦ μου μοὶ εἶνε πολύ-
τιμος· σοῦ τὸν ἐμπιστεύομαι· εἶνε πλη-
γωμένος καὶ δὲν ἐθεραπεύθη καλὰ· κύτ-
ταξέ τὴν πληγὴν του.

Ὁ Σερών ἐπλησίασεν, ὁ δὲ Λαγκομ-
πέρζ ἀπεκάλυψε καὶ αὐτὴς τὸ στήθος του.

— Αἱ σάρκες ἤρχισαν νὰ ἐπουλώνται,
εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἶπε διακό-
πτων ὁ Λουβοᾶ· ἀλλὰ μέσα ἀκόμη ἡ
πληγὴ εἶνε ἀνοίκτη, καὶ ἀπόδειξις εἶνε
ὅτι ἐξέρχεται αἷμα.

— Ἀ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς παρατηρῶν τὸν
κύριόν του μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἡ πληγὴ εἶνε πολὺ κακὴ, ἐπανε-
λαβεν ὁ Λουβοᾶ ἀπαντήσας εἰς τὸ βλέμ-
μα τοῦ ἱατροῦ δι' ἑτέρου βλέμματος
μᾶλλον ἐκφραστικοῦ.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἐψέλλισεν ὁ Σερών.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐφρικίασεν.

— Παρατήρησε καλλίτερα, Σερών, καὶ
εἰπέ εὐλικρινῶς τὴν γνώμην σου· ὁ κύριος
εἶνε θαρραλέος καὶ δύναται ν' ἀκούσῃ τὴν
ἀλήθειαν.

Ὁ Σερών προσεποιήθη ὅτι ἐξετάζει
μετὰ πλείονος προσοχῆς.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν, ὅτι τὸ τραῦμα

εἶνε βαθύ· ἀναπνεύσατε, ὀλίγον, κύριε, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐστέναζεν ἀντί ν' ἀναπνεύσει.

— Εἶνε ἐπικίνδυνος, δὲν εἶνε ἀληθές; προσέθηκεν ὁ Λουβοά.

— Σοβαρά, εἶπεν ὁ ἰατρός, μὲ φωνὴν ἐπιτάφιον.

Κραυγὴ ἀγωνίας ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους τοῦ ξιφομάχου, ἐνῶ ὁ Λουβοά ἐγχειρίζων γραφίδα εἰς τὸν ἰατρὸν ὑποχρέου αὐτὸν νὰ γράψῃ τὴν συνταγὴν.

— Καὶ ποῦ θὰ νοσηλευθῇ ὁ κύριος; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀπήντησε μεθ' ὑποκρισίας ὁ Λουβοά.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω διόλου κατοικίαν εἰς Βαλενσιέννην, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ.

— Οὐτ' ἐγὼ δὲν ἔχω, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά. Ἀλλὰ... τῶρα ἐνθυμούμαι... τὰ νοσοκομεῖα, τὰ ὅποια διέταξα νὰ καταρτισθῶν, εἶνε ἐτοιμα; Νὰ εὑρεθῇ εἰς αὐτὰ ἐν δωματίον διὰ τὸν Λαγκομπέρζ, τὸ καλλίτερον.

— Ὁ ξιφομάχος ἐχαίρεισεν.

— Ἐξαίρετα, εἶπεν ὁ Σερών.

— Καὶ τὸ ἡσυχώτερον, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά, τὸ πλέον ἀπομεμακρυσμένον ἀπὸ παντὸς θορύβου.

— Πολὺ καλὰ, Ἐξοχώτατε.

— Παράλαβε λοιπὸν τὸν ἀσθενὴ σου, κύριε Σερών, διότι πιστεύω, ὅτι θὰ τὸν πιάσῃ πυρετός. Βάλε τον εἰς τὴν κλίνην καὶ συλλογίζομαι, ὅτι ἀναλαμβάνεις εὐθύνην ἀπέναντί μου.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

— ὦ, Ἐξοχώτατε, εὐχαριστῶ! ἐψιθύρουν ὁ Λαγκομπέρζ, οὐ οἱ ὀδόντες συνεκρούοντο πράγματι ἐκ τοῦ τρόμου, σπεύδων δὲ περισσότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Λουβοά ἐβάδιζε πρὸς τὴν θύραν.

— Ὁ Σερὼν ἐπλησίασε πρὸς τὸν κύριόν του.

— Εἰς τὸν πύργον κλεισέ τον, τῷ εἶπε σιγὰ καὶ μετὰ σπουδῆς ὁ ὑπουργός. Εἰς καμμίαν τρύπαν, εἰς καμμίαν φυλακὴν καὶ ὑπὸ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν. Εἶνε ἕνας ἀλιτῆριος, ἄξιος διὰ κρεμάλαν!

— Ὁ Σερὼν ἐχαίρεισεν εὐσεβάστως καὶ ἐξῆλθεν, ἐπόμενος τῷ Λαγκομπέρζ, ὅστις ἐστράφη ἀκόμη διὰ νὰ εἴπῃ:

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου αὐθέντα!

— Ὁ ὑπασιπστής παρεμέρισε διὰ νὰ ἀφήσῃ αὐτοῖς ἐλευθέρην τὴν δίοδον καὶ ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν ὑπουργὸν ὅτι ὁ Ρυβαντέλ ἀνέμενε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν.

— Ὁ Ρυβαντέλ! εἶπεν ὁ Λουβοά, εἶνε καλὸς ἀξιωματικός, τὸν ὅποιον ἐκακομεταχειρίσθην ὅπως οὖν χθές, καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου ἄλλως τε θὰ μάθω τί ἔκαμνεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δεβώτ. Διατί νὰ μνησι-κακῶ ἐναντίον του, διότι εἶχε σχέσεις μετὰ τὸν Λαθερνῆ; Μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον Λαθερνῆ, οὔτε Λαγκομπέρζ, οὔτε Βελζίρ. Ἄς εἰσέλθῃ ὁ κύριος Ρυβαντέλ.

Καὶ ὁ Λουβοά ἡσυχώθη αὖθις περὶ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ καὶ διὰ νὰ κερδήσῃ κατὶν καὶ ὅπως λαβὴ ἡθος ἀξιο-

πρεπὲς κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ ἡ πρώτη του ὀρμή. Λίαν ὅμως ἐξεπλάγη ὅτε, ἀντί τοῦ βαρέος καὶ ἐρρυθμοῦ βήματος τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ἱππικοῦ, ἤκουσε καλπαζῶν ἐπὶ τοῦ δαπέδου πλάσμα τι μάλλον ἀκίνητον καὶ θορυβῶδες ὥς ἵππος δραπετεύσας.

— Ποῖος εἶνε; εἶπεν ἐγείρων τὴν κεφαλὴν πᾶς! δὲν εἶσαι σὺ ὁ Ρυβαντέλ!

— Ὁχι, κύριε, εἰμαι ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ σκιρτῶν ἄνθρωπος, ἐγὼ ὁ Ἰασπίνος εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ἦτο τῷ ὄντι ὁ Ἰασπίνος, ὁ ἐξαίρετος ἄββας, ὅστις εἰσῆρχετο τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπουργοῦ.

Οὗτος κατεμέτρησεν αὐτὸν ἀγερῶως καὶ βαναύσως δι' ἑνὸς βλέμματος καὶ δὲν ἔκρινεν αὐτὸν λίαν εὐνοϊκῶς.

— Ἀφοῦ δὲν εἶσαι ὁ κύριος Ρυβαντέλ, διατί εἰσέρχεσαι ὑπὸ τὸ ὄνομά του εἰς τὸ γραφεῖόν μου;

— Κύριε... ἐψέλλισεν ὁ Ἰασπίνος.

— Ἐξοχώτατε, νὰ λέγῃς! παρετήρησε τραχέως ὁ Λουβοά, ἡ καλλίτερα νὰ μὴ λέγῃς τίποτε καὶ νὰ ἐξέλθῃς ἐν τῷ ἅμα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Ἐξοχώτατε, ἡγνούν τὸν τίτλον, μετὰ τὸν ὅποιον σὰς ἀποκαλοῦν. Ἐρχομαι τῶρα ἀπὸ τὸν κύριον Ρυβαντέλ. Πρὸ ὀλίγου ὅτε ἐφθασα εἰς Βαλενσιέννην τὸν συνήντησα· ἐπειδὴ γνωρίζομεθα, ἐρρίφθην εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐρρίφθην καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἰδικὰς μου, καὶ ἐκλαύσαμεν μαζί.

— Ἀπεσχισάμεν νὰ ἔλθῃ αὐτός νὰ σὰς ζητήσῃ ἀκρόασιν, καὶ ἐπειδὴ θὰ ἡρνεῖσθε νὰ δεχθῇτε ἐμέ, ἐνῶ αὐτὸν θὰ τὸν ἐδέχεσθε, μοῦ παρεχώρησε τὴν σειρὰν καὶ ἰδοὺ ποῦ ἦλθα.

— Μπα! . . . ἔτσι εἶνε; . . . ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά περιστρέφων ὀργίλως τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὰς πυκνάς ὀφρὺς. Μήπως εἶσαι τρελλός;

— Ὁχι ἀκόμη, Ἐξοχώτατε, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ γείνω πιθανὸς, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ αὕτη ἡ κατὰστασις.

Καὶ ὁ Ἰασπίνος ἀνευ προσποιήσεως, ἐξήγαγε τὸ μανδήλιόν του, ἀπέμαζεν ἐν δάκρυ ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐκάθισεν ἀνέτως ἐπὶ μιᾷς ἑδρας.

Ὁ Λουβοά παράφορος ἤρπασεν αὐτὸν βιαίως ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ὀρθωθῇ.

— Σὲ διατάσσω νὰ μοῦ εἴπῃς ἀμέσως, τί κοινὸν ὑπάρχει μετὰξὺ σοῦ καὶ τοῦ κυρίου Ρυβαντέλ, εἶπε πρὸς τὸν ἄββαν.

— Ἡ ἐπιθυμία ὅπως σώσωμεν ἕνα ἄνθρωπον, ἕνα ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου αὐτός εἶνε φίλος καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος.

— Ποῖον ἄνθρωπον;

— Τὸν κύριον κόμητα Λαθερνῆ, Ἐξοχώτατε, τὸν ὅποιον ἀνέθρεψα ἐγώ, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια ἔθρεψεν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐμέ, πτωχὸν παιδαγωγὸν ἀμάθη καὶ ὀχληρὸν τὸν κόμητα Λαθερνῆ, ἀγαπητὴ μου κύριε, ἕνα λαμπρὸν νέον, ἀθῶν, ἀβλαβή, ὀρφανόν τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ὁ Λουβοά ὠπισθοχώρησεν ἐν βήμα· ἐγένετο πελιδνός καὶ ἡ καρδιά του ἐπαλλε σφοδρῶς, ἐπανεῖδε νοερῶς τὴν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Λαθερνῆ σκηνήν. Ἐπανεῖδε τὴν εὐγενῆ ἐκείνην δέσποιναν ἐκπνεύσαν, τὸν μικρόσωμον ἄββαν γονυπετῇ παρ' αὐτῆς, τὸν υἱὸν τῆς ἀπειλητικῆς, τὸν μικρὸν κύνα, κωμικὸν ἐπίκουρον, ὠρυόμενον ὡς σκύμνον. Ἐπανεῖδε τὴν Ἀντωνιέτταν εἰς χεῖρας τῶν χωροφυλάκων καὶ τὴν εἰκόνα τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ἐξακοντιζούσης διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀστραπὰς ἀπὸ τοῦ πλαισίου τῆς.

— Δὲν θὰ τελειώσῃ λοιπὸν ποτὲ αὕτη ἡ ἀνάμνησις! ἐψιθύρισε τρέμων ἐξ ὀργῆς. Εἴτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἰασπίνον, ὅστις ὡς ἀρνίον ἔτρεμεν ἐπτοημένος πρὸ τοῦ βλέμματος τοῦ γυπὸς, προσέθηκε βραδέως:

— Σὲ ἀναγνωρίζω, εἶσαι ὁ ἄββας, ὅστις μοῦ ἐδειξε τὴν πυγμὴν, λέγων ὅτι εἶμαι τέρας.

— Ὁ Ἰασπίνος ἐκυψεν ἐτι μάλλον τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Καὶ διατί ἔρχεσαι νὰ μὲ ἀπειλήσῃς σήμερον; Λέγε! ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά μετ' ἀπαίσιον τόνου φωνῆς.

— Ὁ Ἰασπίνος συνενῶν τὰς χεῖρας ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδειξε πρὸς τὸν ὑπουργὸν πρόσωπον τόσον εἰλικρινὲς τεθλιμμένον, ὥστε ἐφοδῆθη ὁ Λουβοά μὴ συγκινηθῇ.

— Ὁ ἄββας ἤρχισε νὰ θορνή καὶ πεσὼν γονυπετῇ, ἐψιθύρισε μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν:

— Χάριν!

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀπονεύμω χάριν, ἀπήντησε σκληρῶς ὁ Λουβοά.

— Ἐξοχώτατε, σεῖς τὸν προσεβάλετε.

— Ὁ ὑπουργὸς ἐκπροσωπεῖ τὸν βασιλέα καὶ ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν ὑβριν, τὴν ὁποίαν δέχεται ἀντί τοῦ ἡγεμόνος του. Ὁ κύριος Λαθερνῆ ἐξύβρισε τὸν βασιλέα ἀποτάθητε πρὸς τὸν βασιλέα.

— Ἀλλὰ, Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος ἐτι μάλλον ταπεινῶς καὶ ἰκετεύων, Σεῖς εἰσθε ὁ κύριος. Τὰ πάντα ἐξαρθρῶνται ἀφ' ὕμων. Ποῖος δὲν ὑπακούει Σας;

— Ἀστεῖζεσαι, καλέ μου ἄνθρωπε.

— Σεῖς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος παρεπέμψατε τὸν κύριον Λαθερνῆ εἰς στρατιωτικὸν Συμβούλιον. Σεῖς ἀφαιρέσατε τὸν βαθμὸν του.

— Ἀί, καὶ τί μ' αὐτό; Ἄν ἐγὼ τὸν ἀπέταξα ἐπράξα καλῶς· ἂν τὸν παραπέμψω εἰς στρατ. Συμβούλιον, σημείον ὅτι εἶνε ἐνοχος. Τὸ Συμβούλιον συνέρχεται πῆγαινε νὰ φέρῃ πρὸς αὐτό τὰς ἐνστάσεις σου, ἐὰν εἶνε ἀκόμη καιρὸς ἢ νὰ κάμῃς τὰ παράπονά σου, ἐὰν εἶνε ἀργά.

— Ὁ Ἰασπίνος καταβεβλημένος ἐκρυψε τὸ πρόσωπον μετὰξὺ τῶν δύο χειρῶν καὶ ἤρχισε νὰ θορνή θορυβῶδως, ὡς παῖδιον ἀποθαρρυνθέν.

— Θεέ μου, ἐψιθύρισε, Θεέ μου! πᾶς ἡμποροῦν νὰ βλέπουν τόσον ἀνάλητοι ἕνα ἄνθρωπον κλαίοντα.

— Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ὑπασιπ-

στής ἐκόμισε πρὸς τὸν ὑπουργὸν φάκελλον ἐκ μέρους τοῦ προέδρου τοῦ στρατιωτικοῦ Συμβουλίου. Ὁ Λουδοῦ διέρρηξε τὴν σφραγίδα.

Ὁ Ἰασπίνος προσέβλεψε καὶ ἠκροάσθη συγκεντρώσας πάσας τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Ἡ καρδιά του σχεδὸν εἶχε παύσει νὰ πάλλῃ.

— Εἶνε πολὺ ἀργά, εἶπεν ὁ Λουδοῦ.

— Πολὺ ἀργά! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος ἐγειρόμενος· διατί πολὺ ἀργά;

— Διότι ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, ἀπήντησεν ὁ Λουδοῦ διατρέχων τὸ ἔγγραφον τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Μαινῆς.

— Καὶ ἡ ἀπόφασις καταδικάζει τὸν Γεράρδον;

— Εἰς θάνατον.

Ὁ Ἰασπίνος ἐξέπεμψε κραυγὴν τρομερὰν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηκόντισαν ταυτὴν λάμψιν, ὥστε ὁ Λουδοῦ ἐπτοήθη. Ἦτο παραφροσύνη ἢ ἦτο θάρρος ἢ αἰτία, ἢ ἐξάπτουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους;

— Πήγαινε, κύριε Ἰασπίνε, εἶπεν ὁ ὑπουργός, πήγαινε νὰ παρακαλέσῃς τὸ Συμβούλιον· ὁμίλησε πρὸς τὸν κύριον δοῦκα τῆς Μαινῆς, ὅστις εἶνε πολὺ εὐσπλαγχνος.

— Καὶ ὁ κύριος δοῦξ τῆς Μαινῆς θ' ἀπονεύμῃ τὴν χάριν; εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Ἰασπίνος.

— Οὐδ' αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα.

— Τότε διατί μοῦ λέγετε νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτόν; Διὰ νὰ μ' ἀποπέμψετε, αἱ;

Ὁ Λουδοῦ ὕψωσε τοὺς ὦμους.

— Ὡ! ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ φύγω ἔτσι! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος.

Ὁ Λουδοῦ ἔτυψε τὸ πάτωμα διὰ τοῦ ποδός.

— Πρόσεξε, διότι διακινδυνεύεις μεγάλως, φίλτατε κύριε, τῷ εἶπεν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ ἀββᾶς μετὰ νεύματος ἀξιοθαυμάστου περιφρονήσεως καὶ αὐταπαρνήσεως, καὶ τί διακινδυνεύω;

— Κινδυνεύεις νὰ μὴ εὐρεθῇς πλησίον τοῦ φίλου σου τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν θὰ σὲ εἶχεν ἀνάγκη... Διότι εἶσαι ἀββᾶς, νομίζω.

Ὁ Ἰασπίνος διέστειλε τοὺς βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ φρικιῶντα χεῖλη του.

— Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου, ἐξηκολούθησεν ἀταράχως ὁ Λουδοῦ, ἐκτελοῦνται ἐντὸς πέντε ὥρων. Μείνε ἐδῶ, ἂν ἀγαπᾷς. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ δώσω τὰς ἀναγκαίαις διαταγὰς. Χαῖρε, κύριε ἀββᾶ Ἰασπίνε.

Ὁ Ἰασπίνος ἀνεσκίρτησεν ὡς ἄγριος αἰλουρος καὶ ἔφραξε τὴν διόδον εἰς τὸν Λουδοῦ.

— Σὺ εἶπα εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαβερνῆ, ἐτραύλισε μὲ φωνὴν πεπνιγμένην, σὺ εἶπα ὅτι εἶσθε τέρας...

— Λοιπὸν; εἶπεν ὁ Λουδοῦ ἀπτόητος.

— Λοιπὸν σήμερον σὺ ἀποκαλῶ ἀχρεῖον.

— Ὡς ὑπουργός τῶν Στρατιωτικῶν, δὲν ἀναμειγνύομαι εἰς τὰ τῶν ἀββᾶδων, εἶπε χλευάζων ὁ Λουδοῦ· θὰ σὲ παραπέμψω ὅμως εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάγεται ἡ ἐνορία σου, ὅστις θὰ σὲ φυλακίσῃ, κύριε Ἰασπίνε. Χαῖρετε!

— Κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος ἔξω φρενῶν ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ φοβερὸς τὴν ὄψιν, θὰ ὑπογράψετε ἀμέσως τὴν χάριν τοῦ κυρίου Λαβερνῆ.

Ὁ Λουδοῦ παρεμέρισε τὴν ἀββᾶν διὰ μιᾶς κινήσεως τοῦ εὐρώστου βραχίονός του.

— Κύριε Λουδοῦ, ἡ τὴν χάριν αὐτὴν, ἢ ἀλλῶς θὰ ὁμιλήσω!

— Θὰ ὁμιλήσῃς; Καὶ τί θὰ εἰπῇς; Ὁμίλει ὅσον θέλεις· δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

— Τὴν χάριν αὐτὴν, σὺς λέγω!

Ἐν τούτοις εἰς τὸν Λουδοῦ εἶχεν ἐμποιήσῃ αἰσθησιν ἢ ἀπειλή.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, εἶπεν, ὅτι κανεῖς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος, ἐκτὸς τοῦ Βασιλέως.

— Ἔστω λοιπὸν· ἂς ἀναβληθῇ ἡ ἐκτέλεσις ἕως ὅτου νὰ ἰδῶ τὸν βασιλέα.

Ὁ Λουδοῦ ἤρχισε νὰ γελά.

— Ὡ, ὁ ἀχρεῖος, ὁ ἀχρεῖος γελά! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος ἀτενίζων πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἔστω! ἀφοῦ τὸ θέλης, καλὰ φόνευσεν τὸν Λαβερνῆ· ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς Βερσαλλίας.

Εἰς τὸν Λουδοῦ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ὁ τόνος μεθ' οὗ ὁ Ἰασπίνος ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας.

— Δὲν εἰσεύρεις λοιπὸν, δήμιε, ποῖος εἶνε ὁ κύριος Λαβερνῆ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος, οὗ ἡ μορφή ἐφωτίζετο, καθόσον ἐξήπτετο ἡ ψυχὴ του καὶ ἡ λαλιά του. Δὲν ὑποθέτεις;

Τόσῃν προσοχὴν παρέσχεον εἰς τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τούτων ὁ Λουδοῦ, ὥστε παρέβλεψε τὰς ὕβρεις...

— Ἀ!... θέλεις νὰ βλάψῃς τὸν κύριον Λαβερνῆ, σὺ;... ἂ! παίζεις μὲ τὰ μυστικὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ἥτις εἶνε... βασιλίσσα τῆς Γαλλίας.

Ὁ Λουδοῦ ἐπλησίασε δι' ἐνὸς ἄλματος καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀββᾶν, ὅστις ἐμεθύσκετο ἐκ τῶν λόγων του καὶ ἐκ τῆς πεποιθήσεώς του, ὡς οἱ ἀρχαῖοι μάρτυρες.

— Τὰ μυστικὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν; ἀνέκραξεν ὁ ὑπουργός μετὰ φωνῆς ἀσθμαίνουσας.

— Ναί... ἡ κυρία Μαιντενῶν θὰ σὲ καταστρέψῃ, Λουδοῦ... Ἀμάν, ἐὰν βλάβῃς μίαν τρίχα ἐκ τῆς κόμης τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, ἡ Ἐσθῆρ θὰ κάμῃ νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ σου ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος.

— Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Λουδοῦ, ὅστις ἀνεμνήσθη τῶν μυστηριωδῶν ἀπειλῶν τῆς κομήσεως. Ἐξηγήσου! προσέθηκε θλίβων τὰς χεῖρας τοῦ ἀτυχοῦς ἀββᾶ. Ὁ νέος αὐτὸς λοιπὸν, εἶνε πρόσωπον τόσον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν μαρκησίαν;...

Ὁ Ἰασπίνος ἐξέφερε γέλωτα, ὅστις θ' ἀπεδείκνυε τὴν παραφροσύνην του, ἂν ἦτο ὀλιγώτερον φοβερὸς. Ὁ Λουδοῦ τὸ ἐνόησε καὶ περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονος τὸν ὦμον τοῦ ἀββᾶ.

— Ἀς εἶνε, εἶπε παραχωρῶ τὴν ἀναβολὴν. Ἀς συνομιλήσωμεν, κύριε ἀββᾶ. Κάθησε, ἡσύχασε· ὅλα διορθώνονται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἀφοῦ ἐπέρχεται ἐξήγησις, μὰ τὸν Θεόν...

— Μὴ βλασφημῇς τὸν Θεόν! εἶπεν ὡ-

ρῶμενος καὶ περὶρρυτος ἐκ τοῦ ἰδρώτος ὁ ἀββᾶς, δὲν ὁ Λουδοῦ ἠνάγκασε νὰ καθήσῃ διὰ φιλοστόργου βίας.

— Κάθησε, κάθησε... ἂς ἰδωμεν!...

Ἀπόδειξέ μου, πῶς ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐνδιαφέρεται ἀρκετὰ δι' αὐτὸν τὸν νέον. Εἰπέ μου τὸ μυστικόν... ὁμίλησε, φίλτατέ μου Ἰασπίνε!... εἶσαι ἀξιόλογος ἄνθρωπος· βλέπω ὅτι ὑπερασπίζεσαι τοὺς φίλους σου καὶ ἐκτιμῶ αὐτοὺς τοὺς χαρρακτῆρας. Θὰ ὑπογράψω τὴν ἀναβολὴν... ἰδοὺ, ὑπογράψω! Ἀλλὰ ὁμίλησε, ὁμίλησε! διότι ἀλλῶς θὰ πιστεύσω ὅτι μεταχειρίζεσαι καταχρηστικῶς τὸ ὄνομα τῆς μαρκησίας, διὰ νὰ μὲ κάμψῃς, καὶ θὰ ἀποσύρω τὴν ἀναβολὴν... Τὸ μυστικόν, εἶπέ μου, τὸ μυστικόν τῆς κυρίας Μαιντενῶν!... Ἀ! μὰ πρέπει νὰ ὁμιλήσῃς, κύρ Ἰασπίνε· εἶπες ἀρκετὰ, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σιωπήσῃς τώρα. Ἡ ὁμολόγησε τί τρέχει, διὰ νὰ σὲ δώσω τὴν ἀναβολὴν, ἢ ἀλλῶς ἐπιταχύνω τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ Ἰασπίνος, ἔντρομος, ἤνοιγε τὸ στόμα, ὅπως ὁμίλησε, ὅτε πάταγος κραυγῶν καὶ μουσικῆς ἀντήχησεν εἰς τὴν πλατεῖαν, πρὸς ἣν ἐβλεπον τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου τοῦ Λουδοῦ.

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἀνεφώνει τὸ πλήθος εἰσβάλλον εἰς τὴν πλατεῖαν, ὡς μωκωμένη θάλασσα. Ζήτω ὁ βασιλεὺς!

— Ὁ βασιλεὺς! εἶπεν ὁ Λουδοῦ μετὰ παραφορᾶς ὀργῆς.

— Ὁ βασιλεὺς! ἐπανέλαβεν ὁ Ἰασπίνος, ὁρμῶν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν μὴ σταματήσαντες εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν, εἰσέρχονται εἰς Βαλενσιέννην, ἀνήγγειλεν εἰσελθὼν εἰς ὑπασπιστῆς πρὸς τὸν περίλυπον Λουδοῦ.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς μαρκησίας ὁ Ἰασπίνος ἐγονυπέτησεν ὡς παρὰ φρων, ἔπεμψεν ἀσπασμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ ἀπαλλασσόμενος τῆς ἀγκάλης τοῦ Λουδοῦ, ὅστις τείνων πρὸς αὐτόν, τὴν περιἀναβολῆς διαταγὴν, τὸν περιέβαλλεν ὡς ὄφιν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ μίαν λέξιν:

— Ἡ κυρία Μαιντενῶν εἰς Βαλενσιέννην! ἀνέκραξεν ἀνοίγων διόδον διὰ μέσου τῶν ἀξιοματικῶν καὶ τῶν θεραπόντων τοῦ Λουδοῦ, ἂ! ὁ Γεράρδος ἐσώθη. Φυλάξατε τὸ ἔγγραφόν σας, κύριε· δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην αὐτοῦ.

Καὶ ὁ μικρόσωμος ἀββᾶς, ἀφοῦ ἐνηγαλίσθη ἐνῷ ἔτρεχε τὸν Ρυβαντέλ, ἀνέμειχθη παραφόρως μετὰ τοῦ πλήθους, ὁπερ ἐπλήρωσε τὰς ὁδοὺς ὅπως ἴδῃ διερχομένους τὰς βασιλικὰς ἀμάξας.

— Τὰ μυστικὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν!... ἐπανέλαβεν ὁ Λουδοῦ, καταπίπτων ἐξηντλημένος ἐπὶ μιᾶς ἐδρας.

ΚΣ'

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΕΝΟΣ ΝΕΑΝΙΚΟΥ
ΣΦΑΛΜΑΤΟΣ

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν πλήρεις ἀνθρώπων. Ἡ πόλις ἐκείνη, ἡ διατελοῦσα εἰσέτι ὑπὸ

συγκίνησιν ἕνεκα τῆς διαβάσεως τεσσαρακονταχιλίων ἀνδρῶν, ἀναστατωθεὶς ἐκ τοῦ τρόμου τῶν μοναχῶν καὶ ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐκλεκτῶν στρατευμάτων, μάλιστα εἶχεν ἀνακτῆσαι τὴν ἡσυχίαν τῆς πρὸ δύο ὥρων. Διότι ὅλα τὰ στρατεύματα, εἶχον ἐξέλθει, χάρις εἰς τὴν ἄοκνον ἐπιτήρησιν τοῦ Λουδοῦ, εἰς τὸ διοργανωτικὸν πεσεῦμά του, εἰς τὴν αὐστηρότητα μεθ' ἧς ἐξετελοῦντο αἱ διαταγαί του.

Εἰς τοὺς πάντας ἤδη ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐβάδιζε κατὰ τοῦ Μόνς, ὅπερ ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ εἶχεν ἤδη περικυκλώσει, ἐνῶ ἡ ὀπισθοφυλακὴ μάλιστα ἐξήρχετο ἐκ τῆς λεωφόρου τῆς Βαλενσιέννης.

Φαντασθῆτω ἕκαστος τί ἀποτέλεσμα παρήγαγεν ἡ αἰφνίδιος ἀφίξις τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Ὁ βασιλεὺς ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχε διοικήσει αὐτοπροσώπως στρατεύμα, μετὰ τοῦ βασιλέως δὲ ἤρχοντο οἱ πρίγκιπες, ἤρχετο ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἥτις, βασιλίςσα προσφάτως γενομένη, δὲν εἶχεν ἀκόμη φανῇ εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς, τοὺς κατοικοῦντας τὰς βορείους τοῦ Κράτους ἐπαρχίας, ὡς ἔπραττε τόσον συχνὰ ἄλλοτε ἡ κυρία Μοντεσπάν.

Ὁ βασιλεὺς ἐδέησε ν' ἀποκρύψῃ τὸ ταξιδεῖόν του, ὡς εἶχεν ἀποκρυβῇ καὶ ἡ ἀφίξις τοῦ στρατοῦ. Ὁ Λουδοῦς ἀνέμενε τὸν κύριόν του, τὴν ἐπαύριον. Ἀλλὰ βασιλικὴ τις ἰδιοτροπία, ἀφορμὴ τις ἀσήμαντος, μία φρικίασις τῆς κυρίας Μαιντενῶν, φρικίασις προφητικὴ, ἔκαμεν ὥστε νὰ μὴ σταματήσωσιν εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν καὶ ὁ Λουδοβίκος εἰσῆρχετο εἰς Βαλενσιέννην τὴν ἡμέραν, ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ μετὰ φῶτα.

Δώδεκα ἄμαξαι πλήρεις αὐλικῶν καὶ ἀξιωματικῶν τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλέως προὐχώρουν βραδείως διὰ τῶν ὁδῶν μέχρι τοῦ Δημαρχείου, ὅπου εἶχον προπαρασκευασθῇ καταλύματα ἀπὸ τῆς προτεράρας. Τῆς ἀμάξης τοῦ βασιλέως, καταφόρτου ἐξ ἀκολουθῶν, καὶ περιστοιχιζομένης ὑπὸ ἵπποκόμων καὶ σωματοφυλάκων, εἶπετο ἐτέρᾳ ἄμαξᾳ, ἥττον πολυτελῆς, ἐν ἧ πάντες οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνεζήτουν ἀπλήστως τὴν μαρκησίαν Μαιντενῶν. Γαλήνιος καὶ ὁπωσοῦν ὡρὰ ἐκάθητο αὕτη μετὰ δύο κυριῶν καὶ ἐνὸς στρατάρχου τῆς Γαλλίας. Εἰς τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ βασιλέως ἐφιππος ἔβαινε μετὰ προσοχῆς παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη, περὶ ἧς πᾶσα ἡ Εὐρώπη ἐλάλει ἀκαταπαύστως, ἥτις εἶχε φθάσει εἰς τοιαύτην ὑψίστην περιωπὴν, ἔφερε τὸ μεγαλεῖόν τῆς ἀκόπως καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως. Καθεὶς ἐμάντευεν ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς ἦτο προνομιοῦχος, ἄνωτέρα καὶ αὐτῆς τῆς τύχης τῆς, καὶ τὸ πλῆθος, τὸ περιεργαζόμενον αὐτὴν ἀκορέστως, ἐσίγα, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ τινὸς θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ.

Ἡ πομπὴ προὐχρεῖ, ἡ λαμπρότης τοῦ καιροῦ ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἀπικροδύκνητον ἐκείνην εἰσοδὸν, θριαμβευτικὴν χαρκατῆρα. Οἱ ἀστυνόμοι, οἱ δημοτικοὶ ἄρχοντες, οἱ δικαστικοί, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Στρατιωτικῶν σωμάτων καὶ οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, ὅ-

σοι εὐρίσκοντο ἀκόμη ἐν τῇ πόλει, προσέδραμον ἐν σπουδῇ, μετὰ τῆς ἰδιαίτερας τοῦ ἕκαστος ἀκολουθίας καὶ προξενούντες ἀναστάτως εἰς τὸ πλῆθος, συνηνῶθησαν μετὰ τὴν μεγάλην βασιλικὴν ἀκολουθίαν, ὡς παραποτάμια εἰσβάλλοντα εἰς μέγαν ποταμόν.

Ἐνῶ οἱ κώδωνες ἤχουν καὶ τὰ τηλεβόλα ἐκρότον καὶ αἱ ἐπευφημίαι ἐξερρήγνυντο, ὁ Λουδοῦς, κεκρυμμένος ὀπισθεν παραπετάσματος, ἔβλεπε τὸ θέαμα μετὰ καρδιοδόρον πείσμα, ἐξακοντίζων ἐπὶ τῆς Μαιντενῶν βλέμματα, ἄτινα θὰ συνέτριβον αὐτὴν εἰς κόνην, ἂν ὁ λογισμὸς τοῦ ἐχθροῦ ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ μακρόθεν ὡς βόμβᾳ.

Ἐν τούτοις ἡ πρώτη ἄμαξᾳ τῆς πομπῆς, ἥτις εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς Βαλενσιέννην δέκα λεπτὰ πρὸ τῶν ἄλλων καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο δύο γυναῖκες καὶ εἰς ἀνὴρ, μετέβη κατ'εὐθεῖαν καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τινος ἰδιαίτερας καὶ πλαγίου θύρας τοῦ Δημαρχείου, ὅπου ἀπεβιβάσθησαν οἱ ἐν τῇ ἀμαξῇ.

Πρῶτος κατῆλθεν ὁ ἀνὴρ, ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος, φέρων ξίφος καὶ ὑπὸ μάλης κρατῶν μικρὸν ἐξ ἐβένου ἀγρυροκόσμητον κιβώτιον. Γινώσκουμεν τὸ ἄτομον αὐτό, διότι τὸ εἶδομεν ἄλλατε παρὰ τῇ κυρίᾳ Μαιντενῶν ἐν Βερσαλλίαις, ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ μαρκησία ἐδείκνυε ἀναμένουσα τὸν κύριον Ἀρλαί.

Ἦτο ὁ ἐπιστάτης τῆς μαρκησίας, ὁ Μανσῶ, εὐγενέστατος καὶ ἐντιμότητος ἀνθρωπος.

Ὁ Μανσῶ προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς γηραιὰν τινὰ γυναῖκα, φέρουσαν μέλανα κεκρύφαλον ὡς ἡ μαρκησία, ἐπιτετηδευμένη, σοβαρὰ, σεμνοπρεπὴς τὸ ἦθος καὶ τὰς κινήσεις.

Ἐφαίνετο ἀξιοπρεπὴς ἄνευ περισκέψεως, σοβαρὰ ἄνευ μεγαλείου καὶ ἐδείκνυεν εἰκοσι δύο ὀδόντας, ἐξ ὧν τεχνίτης τις ἐλεφαντόδοντος ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ εὐκόλως ἐξήκοντα τέσσαρας, ὡς τοὺς τῆς μαρκησίας ἦτο ἡ θαλαμηπόλος πιθηκίζουσα τὴν κυρίαν τῆς, ἦτο ἡ δεσποινὶς Νανὼν Βαλθιέν, ἡ ἰσχύουσα μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν.

Ἡ δεσποινὶς Νανὼν ἀπέθηκε τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων τῆς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μανσῶ, ἐστράφη δὲ καὶ ἐπανεστράφη διὰ νὰ διευθετήσῃ τὴν ἐσθῆτά της, ρυτιδωθεῖσαν ἐν τῇ ἀμαξῇ. Ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως μὴ ἴδῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες τὴν παρετήρουν κατερχομένην καὶ μακαρίως ἐπήρθη ὅτε ἤκουσε τινὰς ἐκ τῶν παρεστώτων ψιθυρίζοντας πρὸς ἀλλήλους.

— Δὲν εἶν' αὕτη ἡ κυρία Μαιντενῶν; Διότι αὕτη ἦτο ἡ ἀξίωσις τῆς δεσποινίδος Βαλθιέν, ἥτις ἄνευ τῶν συχνῶν ἐπιπλήξεων τῆς μαρκησίας, θ' ἀντέγραφεν ἀκριβέστερον, δηλαδὴ γελοιωδέστερον, τὸ ἐνδοξον αὐτῆς ὑπόδειγμα.

Ἄλλως τε, πῶς νὰ μὴ πάθῃ ἐξ ὑπερηφανείας, ἡ ἀσθενὴς ἐκείνη κεφαλὴ; Πῶς νὰ μὴ ἐκλάβῃ ἐαυτὴν φῶς, ἡ ἀσθενὴς ἐκείνη ἀντανάκλασις; Πῶς ἡ φιλενάδα Βαλθιέν

νὰ μὴ νομίσῃ ὅτι ἦτο τμήμα τι τοῦ ἀτόμου τῆς κυρίας Σαρρών;

Ἡ Νανὼν δὲν παρεδέχετο μόνον ὅτι θὰ τὴν ἐνυμφεῖτο ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἦτο μετριοφροσύνη ἐκ μέρους τῆς; Τὸν βασιλέα δὲν διεφιλονέικει πρὸς τὴν κυρίαν τῆς, ἀλλὰ μόνον τὸν βασιλέα. Ὡς πρὸς τοὺς πρίγκιπας, τοὺς πρέσβεις, τοὺς ὑπουργούς, τὴν αὐλὴν ὁλόκληρον τέλος πάντων, πάντα ταῦτα ἐθεώρει ἀνήκοντα εἰς ἀμφοτέρας, διότι περιεποιῶντο καὶ ὑπετάσσοντο εἰς ἀμφοτέρας.

Καὶ βεβαίως, ἡ κυρία οὐδέποτε ἀπεδείχθη ἡ ἀπότησε τόσας τιμὰς, ὅσας ἡ θαλαμηπόλος. Ἡ κυρία Μαιντενῶν ὑπῆρξεν ἄρκετὰ ἀγγίχους, ὥστε νὰ ἐπιβάλῃ τὸν σεβασμὸν καὶ πρὸς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ταπεινὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου τῆς. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Βαλθιέν, ὁμοίᾳ πρὸς τὸν ὄνον, τὸν φέροντα ἐπὶ τῶν νώτων ἱερὰ ἀντικείμενα, προτιμᾷ μάλλον νὰ πιστεύῃ ὅτι αὐτὴν ἐλάτρευον, ἀντὶ ν' ἀποδίδῃ εἰς τὸ ἀληθὲς εἰδῶλον τοὺς ὕμνους καὶ τὸ θυμίαμα.

Αὕτη ἡ ἀλαζὼν γυνὴ εἰσῆλθε λοιπὸν διὰ μιᾶς τῶν πλαγίων εἰσόδων τοῦ Δημαρχείου, ὅπου οἱ καταλυματῖαι τοῦ βασιλέως ἔσπευσαν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς καὶ τὴν ὠδήγησαν εἰς τὸ κατάλυμα τῆς μαρκησίας.

Διότι ἡ κυρία Μαιντενῶν, ὅσῳκις ἐταξείδευεν, προσεποιεῖτο ὅτι κατῴκει εἰς ἰδιαίτερον κατάλυμα, ὡς ἀπλὴ κυρία τῆς αὐλῆς, οἱ δὲ ὑπηρετῶν τῆς ἀφικνοῦντο πάντοτε εἰς τὸν πρὸς τὸν ὄρον πρὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ βασιλέως, ὅπως τὰ πάντα προπαρασκευασθῶσιν ἐγκαίρως καὶ πρώτῃ αὕτῃ ἐγκατασταθῇ, διὰ νὰ δύναται νὰ ὑποδεχθῇ ἀμέσως τὸν βασιλέα, ἄνευ σημείου τινος ἀνησυχίας ἢ ἀταξίας, ἕνεκα τοῦ ταξιδείου.

Πρὸς τοῦτο συνήθως ἡ δεσποινὶς Βαλθιέν νηδύκει ν' ἀσχοληθῇ, ὅσῳκις συγκατετίθετο νὰ ὑποστῇ τοὺς κόπους τῆς μετατοπίσεως. Ἐγίνωσκε τὰς ἐξείας καὶ τὰς τόσον ἀπλᾶς ἀνάγκας τῆς κυρίας τῆς συνίσταντο δὲ αὐταὶ εἰς ἓνα θάλαμον, καλῶς ἡντρεπισμένον, μετὰ παραπετάσματα ἐξ ὑφάσματος ἀμαυροῦ χρώματος, μεμῖαν μικρὰν τράπεζαν δι' αὐτὴν μετὰ μιᾶς ἑδρας παρὰ τὴν κλίνην καὶ μίαν μικρὰν τράπεζαν μετὰ μιᾶς ἐπίσης ἑδρας ἀπέναντι, διὰ τὸν βασιλέα, μερικὰ ἀγγεῖα κυανοῦ καὶ λευκοῦ χρώματος, πρὸς ἀιδιάζουσιν εἶχε προτίμησιν, μετ' εὐδῶν ἀνθέων, ἂν καὶ ὁ βασιλεὺς ἀπηχθάνετο τὰς εὐωδίας, ἀλλὰ τὰς ἠνείχετο ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς μαρκησίας.

Ἐπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.